

Alexander Tandler

Parables of the New Testament
משלי הברית החדשה

In Memoriam

Frankfurt - am - Main 2020

מבוא

המחקר הנוכחי מהווה חידוש במרחב הרוחני היהודי והישראלי. האנתולוגיה המובאת כאן נלקחה מן התרגום העברי לברית החדשה של פרנץ דליטש (1813 – 1890) ומיועדת להציג לציבור מרכיב תרבותי חשוב בברית החדשה אשר לו זיקות ליהדות ולהתפתחות הנצרות. בהקשר הנוכחי, המושג משל שקול למושג הלועזי *parable*, שהיה מקובל בתחילת הנצרות וההיפרדות מן היהדות. המשל הוא השוואה, הקבלה או זיקה בין נתוני הנרטיב הבסיסי לבין המסקנות המתבקשות, הנרמזות או הנכפות על ידי הפרשנות בנמשל. המשל יוצר קווים משותפים בין המציאות או הסיפור מן המציאות לבין האידיאל או הנורמה, הנובעת מן המשל או הנסמכת עליו. המשל מיועד להבהיר ולהמחיש להמונים רעיון, מסקנה או נורמה מסוג כלשהו. המשל הוא אמצעי קל ונוח להבהיר את הנמשל לציבור הרחב, המתקשה להפנים תוכן נורמטיבי. רעיון זה מובהר מפורשות בברית החדשה: מתי 13: 10-18, מרקוס 4: 10-12, לוקס 8: 9-10.

הבעת רעיונות באמצעות רטוריקה הנסמכת על משל ומסקנות הנמשל הינה שיטה העשויה להשפיע באופן משמעותי במיוחד על השכבות החשופות להשפעה רוחנית. שיטת תקשורת זו יכולה להוות אמצעי לשליטה רוחנית ולהפצת תכנים ורעיונות בקרב ההמון. שיטת התבטאות זו מאפשרת יצירת פרשנויות רבות וכן החדרת תכנים מגוונים ביותר לתודעה הציבורית והפרטית, באופן המשרת אינטרסים שונים, כנדרש מעת לעת. העדרה של האנתולוגיה הנוכחית במרחב הרוחני העברי נובעת, ככל הנראה, מן הקרע המפריד בין היהדות לנצרות מזה אלפי שנים.

הוגים דגולים במרחב היהודי עסקו בסוגיית משלי הברית החדשה לנוכח הקשרים והמחלוקות בין היהדות לבין הנצרות. אחת הסוגיות המורכבות ביותר בהקשר זה היא הזיקה בין היהדות לנצרות, כאשר משלי הברית החדשה מהווים נושא למחקר מורכב ביותר.¹ פלוסר עסק בתוכן הרעיוני הגלום במשלים ואילו בער ניתח את היחסים המורכבים ביותר בין המונותאיזם היהודי – נוצרי לבין האימפריה רומית עובדת האלילים. רבקה ניר סברה כי המשלים ממחישים את רעיונות ישו, את הבשורה שנקשרה לשמו ואת הפולמוס אשר ניהל עם אנשי בית המקדש.

ההיסטוריוגרפיה העברית בעניין משלי הברית החדשה משתלבת במכלול הכתיבה והמחקר האקדמיים בנושא כאן. יחד עם זאת, יש לציין כי, במישור הכללי אקדמי, סוגיית משלי הברית החדשה היא רחבת היקף ביותר ועובדה זו ממחישה את הצורך בהשלמות המתבקשות במרחב העברי. ניתן לחלק את תולדות ההיסטוריוגרפיה של ההגות והמחקר בעניין משלי הברית החדשה לשלבים אחדים:² תחילה, המשלים הובנו על פי תוכנם כפשוטו. בתחילת תקופת הנצרות, המשלים הובנו כאות ומופת להתנהגות הנוצרית הראויה. בסוף המאה ה-19, ההוגה הגרמני Jülicher סבר כי מטרת המשלים היא להשוות בין עולם אידיאלי חבוי לבין מצבים שבמציאות, כאשר הצד האידיאלי הוא המטרה הייחודית, להבדיל מגישות אחרות.³ בשנות ה-30 של המאה ה-20, התיאולוג האנגלי C. H. Dodd טען כי המשלים הם מטאפורות המיועדות להביא לידי ביטוי נצחי את ממלכת השמיים.⁴ בסוף המאה ה-20, הופיעה הטענה כי המשלים הם יצירה אומנותית בפני עצמה.⁵

אחת הסוגיות הטעונות, המורכבות והקשות ביותר בהקשר הנוכחי היא הזיקה בין היהדות ההלכתית לבין משלי הברית החדשה. המכשולים הרגשיים הכרוכים במחלוקת בין היהדות לבין הנצרות עומדים לצד הקשיים האינטלקטואליים בדרך לפתרון מדעי ואקדמי של סוגיית הזיקה בה עסקינן. הספרות האקדמית הנבחרת המובאת כאן מהווה אבני דרך אך אינה ממצה ומן הראוי לקחת בחשבון תוספות.⁶

¹ דוד פלוסר, *יהדות ומקורות הנצרות, מחקרים ומסות*, (תל אביב: ספריית הפועלים, 1979), ע' 150 – 209; יצחק בער, עם ישראל, הכנסייה הנוצרית והקיסרות הרומית מימי ספטימיוס סברוס ועד פקודת הסבלנות של שנת 313, ציין כרך כ"א (1956), ע' 1 – 49; רבקה ניר, *הנצרות הקדומה: שלוש המאות הראשונות*, (רעננה: ההוצאה לאור של האוניברסיטה הפתוחה, 2009), ע' 194 והלאה.

² Ch.W.Hedrick, *Parables as Poetic Fictions. The Creative Voice of Jesus*, (Eugene, Oregon: Wipf & Stock Publishers, 2005), pp. 7 – 10

³ Adolf Jülicher, *Die Gleichnisreden Jesu*, (Freiburg: Mohr, 1888)

⁴ C. H. Dodd, *The Parables of the Kingdom*, (London: Nisbett & Co., 1935)

⁵ Dan O. Via, *The Parables: their literary and existential dimension*, (Philadelphia: Fortress Press, 1980)

⁶ P.Fiebig, *Die Gleichnisreden Jesu in Lichte der rabbinischen Gleichnisse des neutestamentlichen Zeitalters*, (Tübingen: Mohr, 1912); W. O. E. Oesterley, *The Gospel Parables in the light of their Jewish Background*, (London: Mac Millan, 1936); J. Jeremias, *The Parables of Jesus*, (NY: Scribner, 1963); D. Flusser, *Die rabbinischen Gleichnisse und der Gleichniserzähler Jesus*, (Bern: Lang, 1981); B. H. Young, *Jesus and His Jewish Parables*, (NY: Paulist 1989); D. Stern, *Parables in Midrash: Narrative and Exegesis in Rabbinic Literature*, (Cambridge: Harvard University Press, 1991).

סוגיית משלי הברית החדשה הייתה נושא לשיח מלומד גם מחוץ לגבולות התרבות הבריטית או הגרמנית. בצרפת, הכתיבה המלומדת בנושא ענפה ומפותחת מאד. לצורך העניין כאן, נסתפק באסמכתאות אחדות, הממחישות את היקף הסוגייה כולה.⁷ סוגיית משלי הברית החדשה לא תמה, טרם מוצתה, אם בכלל, ומהווה נושא להגות ומחקר אקדמי גם לאחר המאמצים והמחקרים הנרחבים שנעשו עד כה. העניין המיוחד במשלים נובע מן ההקשר הדתי, חברתי ותרבותי, כאשר מפליא כיצד אמירות עתיקות יומין אלו ממשיכות להיות מקור השראה ונושא למחקר, לרבות בהקשר לסוגיות מן העידן המודרני.⁸ נראה כי עבודה חשובה ומשמעותית במיוחד מן העת החדשה יוצרת קשר בין משלי הברית החדשה לבין השואה שנפלה על עם ישראל.⁹ השלמת החסר במרחב העברי בעניין משלי הברית החדשה מחייב, לדעתנו, מחקר מתחדש ומעמיק באשר לקשרים הפילוסופיים, הרוחניים והתרבותיים בין המקורות, תוך הצגה ברורה ושיטתית של התיאוריות והפרשנויות השונות באשר לכל אמירה במקור.¹⁰ לדעתנו, אחת הסוגיות המאתגרות ביותר, הראויה למחקר מקיף וממצה, עוסקת בזיקה שבין משלי הברית החדשה לבין עולם ההגות היהודית.¹¹

⁷ Mary Ann Getty-Sullivan, *Les paraboles du Royaume de Jesus et le rôle des paraboles dans la tradition synoptique*, (Paris: Cerf, 2010); J. Delome, *Les paraboles évangéliques. Perspectives Nouvelles*, (Paris: Cerf, 1989); R. Heyer, *Le voyage des paraboles. Bible, littérature et herméneutique*, (Strasbourg: Presses universitaires, 2011); J. Pirot, *Paraboles et allégories évangéliques. La pensée de Jesus, les commentaires patristiques*, (Paris: Lethielleux, 1949).

⁸ C. L. Blomberg, Interpreting the Parables of Jesus: Where are we and where do we go from here?, *The Catholic Biblical Quarterly*, v. 53 (1991), pp. 50 - 78; Kevin Mills, Parables, *The Yearbook of English Studies*, v. 39 (2009), pp. 186 - 198; Neta Stahl, Jesus and the Pharisees, *Hebrew Studies*, v. 56 (2015), pp. 359 - 365;

⁹ Tania Oldenhage, *Parables of Our Time: Rereading New Testament Scholarship after the Holocaust*, (Oxford: University Press 2002)

¹⁰ Steven R. Notley, Reading Gospel Parables as Jewish Literature, *Journal for the Study of the New Testament*, v. 41 (2018), pp. 29 - 43; Louise Schottroff, *The Parables of Jesus*, (Minneapolis: Fortress Press, 2006)

¹¹ P. Fiebig, *Die Gleichnisreden Jesu in Lichte der Rabbinischen Gleichnisse des Neutestamentlichen Zeitalters*, (Tübingen: Mohr, 1912); H. Weinel, Der Talmud, die Gleichnisse Jesu und die Synoptische Frage, *Zeitschrift für die Neutestamentliche Frage*, v. 13 (112), pp. 117 - 132

תוכן עניינים

החדש עם הנושן

מלח הארץ ואור העולם

הבית על הסלע

מחילה לאישה החוטאת; מחילה על חובות כספיים

מקומו של הנר

משל על עשיר כסיל

אשרי אשר בבוא האדון ימצאם שוקדים

העבד הנאמן והעבד הרע

משל התאנה שאינו עושה פרי

משל הזורע

משל החוטאים והזונים

על הזרע הצומח

משל גרגר החרדל

משל השאור

משל האוצר הטמון בשדה

משל המרגלית האחת היקרה

משל המכמורת בים

משל בעל הבית המוציא מאוצרו

משל השאור האובד

משל רועה הצאן העומד בשער

משל פקיד העוולה

תוכחה וסליחה: משל העבד אשר לא ריחם על בעל חובו

משל השומרוני הטוב

משל הקרוב הנמצא במצוקה ומבקש עזרה

המשפיל את עצמו ירומם

משל הסעודה הגדולה

סוף מעשה במחשבה תחילה

משל הישה האובד

משל הבן האבוד

משל על פקיד עוולה

משל העשיר ולעזר האביון

משל על כוחה של ההתמדה בתפילה

משל על הבוטח בצדקתו

משל שכר הפועלים בכרם

משל עשרת המנים

משל עשר העלמות ומשל כברי הכסף

משל שני הבנים

משל בעל הכרם והכורמים

האדם יופיע בשעה בלתי צפויה

קריאה לחתונת בן המשלך

משל התאנה

משל העלמות

משל משפט כל עמים

משלי הברית החדשה

1. החדש עם הנושן

מתי 9: 16 – 17

16. אין אדם משים טלאי קדש על־שמלה בלה פי ינמק הטלאי מן־השמלה ויתרחב הקרע: 17. אין נותנים יין קדש בנאדות בלים פון־יבקעו הנאדות והיין ישפך והנאדות יאבדו אבל נותנים את־היין הקדש בנאדות קדשים ושניהם יחדו ישמרו:

מרקוס 2: 21 – 22

21. אין איש תופר פסת בד קדש על בגד יושן: אם יעשה כן, יתלוש הטלאי מן היושן והקרע יהיה גרוע יותר 22. ואין איש שם יין קדש בנאדות ישנים: אם יעשה כן, יבקע היין את הנאדות ויאבד היין וכן גם הנאדות. הן יין קדש יוצקים לנאדות קדשים".

לוקס 5: 36 – 38

36. גם משל ספר להם: "אין איש קורע פיסת בד מבגד קדש ותופר אותה על בגד יושן: אם יעשה כן, יקרע את הקדש וגם פיסת הבד שנקלקה מן הקדש לא תשתלב ביושן 37. ואין איש שם יין קדש בנאדות ישנים: אם יעשה כן, יבקע היין הקדש את הנאדות וישפך, והנאדות לא יצלחו עוד 38. כי יין קדש יש לצקת לנאדות קדשים ושניהם ישמרו. ומי ששתה יין יושן אינו רוצה בקדש שכן יאמר 'היושן טוב יותר'".

2. מלח הארץ ואור העולם

מתי 5: 13 – 16

13. אתם מלח הארץ, ואם תאבד למלח מליחותו, כיצד תתקור לו? הן לא יצלח עוד לשום דבר כי אם להשליכו החוצה להיות מרמס לרגלי הבריות 14. אתם אור העולם. עיר שוכנת על הר אינה יכולה להסתתר 15. גם אין מדליקים מנורה ושמים אותה פסת פלי, אלא על פן שמים אותה ואז תאיר לכל באי הבית 16. כך יאר נא אורכם לפני בני אדם, למען יראו את מעשיכם הטובים ויכבדו את אביכם שבשמים".

3. הבית על הסלע

מתי 7: 21 – 29

21. לא כל־האמר לי אדני אדני יבוא במלכות השמים כי אם־העשה רצון אבי שבשמים: 22. והיה ביום ההוא יאמרו רבים אלי אדני אדני הלא בשמך נבאנו ובשמך גרשנו ונשבע בשמך עשינו נפלאות רבות: 23. אז אענה־כם לאמר מעולם לא ידעתי אתכם סורו ממני פעלי און: 24. לכן כל־השמע את־דברי אלה ונעשה אתם אדמהו לאיש חכם אשר־בנה את־ביתו על־הצור: 25. וירד הגשם וישטפו הנחלים וינשבו הרוחות ויגעו בבית ההוא ולא נפל כי יסד על־הצור: 26. וכל־השמע את־דברי אלה ולא יעשה אתם ידמה לאיש בער אשר־בנה את־ביתו על־החול: 27. וירד הגשם וישטפו הנחלים וינשבו הרוחות ויפגעו בבית ההוא ויפל ותהי מפלתו גדולה: 28. והיה ככלות ישוע לדבר את־הדברים האלה וישתומם המון העם על־תורתו: 29. כי היה מלמד אותם כאיש שלטון ולא כסופרים:

לוקס 6: 46 – 49

46. ולמה זה אתם קראים לי אדני אדני ואינכם עשים את אשר־אני אומר: 47. כל־הבא אלי ושמע את־דברי ועשה אתם אגיד לכם למי הוא דומה: 48. דומה הוא לאיש בנה־בית אשר העמיק לחפר וייסדו על־הצור וכבוא השטף פרץ הנסל בבית ההוא ולא כל להגיעו פייטוב מבנהו: 49. ואשר שמע ולא עשה דומה לאיש אשר בנה בית על־הקרקע ואין לו יסוד ויפרץ־בו הנסל ויפל פתאם ויגדל שבר הבית ההוא:

4. מחילה לאישה החוטאת; מחילה על חובות כספיים

לוקס 7: 36 – 50

36. ואַחַד מִן־הַפְּרוּשִׁים בָּקַשׁ מִמֶּנּוּ לֵאכֹל אֶת־לֶחֶם וְיֵבֶא אֶל־בֵּית הַפְּרוּשׁ וַיִּסֵּב: 37. וְהִנֵּה אִשָּׁה אַחַת בָּעִיר אֲשֶׁר הָיְתָה חַטָּאת בְּשִׁמְעָה כִּי־הָיָה מִסֵּב בֵּית הַפְּרוּשׁ וַתִּבֶּא פָדִי־מַרְקָסָתָ: 38. וַתַּעֲמֵד לְרַגְלָיו מֵאַחֲרָיו וַתִּבֶּךְ וַתִּמְעוֹת עַל־רַגְלָיו וַתִּגָּב אֶת־בִּשְׁעָרָא וַתִּשָּׁק אֶת־רַגְלָיו וַתְּסֹף אֹתָן בַּמַּרְקָסָתָ: 39. וַיֵּרָא הַפְּרוּשׁ אֲשֶׁר קָרָא אֹתָהּ וַיֹּאמֶר בְּלִבּוֹ אֵלֹהִים זֶה נִבְיָא כִּי־עָתָה יָדַע מִי־הִיא זֹאת וְאֵיזֶה הִיא הַנִּגְעֵת בּוֹ כִּי־אִשָּׁה חַטָּאָה הִיא: 40. וַיַּעַן יֵשׁוּעַ וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׁמַעוֹן דָּבָר־לִי אֵלֶיךָ וַיֹּאמֶר רַבִּי דָּבָר: 41. לְנִשְׁאָה אַחַד הָיוּ שְׁנֵי בַעֲלֵי־חֻבּוֹת הָאֶחָד חָיֵב לוֹ דִּינָרִים חָמֵשׁ מֵאוֹת וְהָאֶחָד דִּינָרִים חֲמִישִׁים: 42. וּמִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָיְתָה לָהֶם לְפָרַע מַחֲל לְשִׁנְיָהֶם וְעָתָה אֶמְרָנָא מִי מִשְׁנִיָּהֶם יִסָּב אֹתוֹ יוֹתֵר: 43. וַיַּעַן שְׁמַעוֹן וַיֹּאמֶר כַּמְדָּמָה אֲנִי זֶה שְׁמַחֲלֵל לוֹ יוֹתֵר וַיֹּאמֶר אֵלָיו יִפֶּה דָנָתָ: 44. וַיִּפֶּן אֶל־הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֶל־שְׁמַעוֹן הֲרָאִיתָ אֶת־הָאִשָּׁה הַזֹּאת הִנֵּה בָאתִי אֶל־בֵּיתָךְ וּמִים עַל־רַגְלִי לֹא נָתַתָּ וְהִיא הוֹרִידָה דָּמְעוֹת עַל־רַגְלִי וַתִּגָּב בְּשִׁעְרָהּ: 45. אֵתָה לֹא נִשְׁקַמְנִי נְשִׁיקָה אַחַת וְהִיא מָאֵז בָּאתִי לֹא תִדְלָה לְנִשְׁקָה אֶת־רַגְלִי: 46. אֵתָה בְּשִׁמְנָן לֹא סָכַתְּ אֶת־רַאשֵׁי וְהִיא בַּמַּרְקָסָתָ סָכָה אֶת־רַגְלִי: 47. לָכֵן אֹמַר אֲנִי אֵלֶיךָ נִסְלַחוּ לָהּ חַטָּאוֹתֶיהָ הַרְבּוֹת כִּי הִרְבָּה אֲהַבָּה וְאֲשֶׁר נִסְלַח־לָהּ מֵעַתָּה הוּא אֶהֱבָ מֵעַתָּה: 48. וַיֹּאמֶר אֵלֶיךָ נִסְלַחוּ־לָךְ חַטָּאוֹתֶיךָ: 49. וַיַּחֲלֹה הַמַּסְכִּים עִמּוֹ לֵאמֹר בְּלִבָּם מִי הוּא זֶה אֲשֶׁר גָּם־יִסְלַח לְחַטָּאִים: 50. וַיֹּאמֶר אֶל־הָאִשָּׁה אֲמוֹנֵתָךְ הוֹשִׁיעָה לָךְ לְכִי לְשָׁלוֹם:

5. מיקומו של הנר

מרקוס 4: 21 – 22

21. וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם הַנְּבִיאֵי הַנֵּר לְשׁוֹם תַּחַת הָאֵיפָה וְתַחַת הַמְּטָה וְלֹא לְהַעֲלוֹתוֹ עַל־הַמְּנוֹרָה: 22. כִּי אִין־דָּבָר סְתוּם אֲשֶׁר לֹא־יִגְלָה וְלֹא נִגְנוּ דָּבָר כִּי אִם־לְמַעַן יֵצֵא לְאוֹר:

לוקס 8: 16

16. וַאֲיִן־אִישׁ מְדַלִּיק נֵר וּמִכְסָּה אוֹתוֹ בְּכָלִי וְלֹא יְשִׁימָהּ תַּחַת הַמְּטָה כִּי עַל־הַמְּנוֹרָה יַעֲלֶהּ לְמַעַן יֵרָאוּ כָּל־בָּאֵי הַבַּיִת אֶת־הָאוֹר:

לוקס 11: 33

33. אִין מְדַלִּיק־נֵר לְשׁוֹם בְּסִתְרָ אוֹי־תַּחַת הָאֵיפָה כִּי יְשִׁמָּהּ עַל הַמְּנוֹרָה לְמַעַן יֵרָאוּ בָּאֵי הַבַּיִת אֶת־הָאוֹר:

6. משל על עשיר כסיל

לוקס 12: 13 – 21

13. וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַחַד מִן־הַעָם רַבִּי אֶמְרָנָא אֶל־אָחִי וַיַּחֲלֵק אֹתִי אֶת־הַיֵּרֶשָׁה: 14. וַיֹּאמֶר אֵלָיו בְּוֹאֵדָם מִי שְׁמַנִּי עֲלֵיכֶם לְשִׁפְטָ וְלִמְחֻלָּה: 15. וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם רְאוּ וְהִשְׁמְרוּ לָכֵם מִבָּצַע בָּצַע כִּי חַיִּי הָאֲדָם אֵינָם תְּלוּיִם בְּהַרְבּוֹת קִנְיָנוֹ: 16. וַיֵּשֶׁא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לֵאמֹר שְׂדֵה אִישׁ עֲשִׂיר אַחַד עֲשֵׂה תְבוּאָה הַרְבֵּה: 17. וַיַּחֲשֹׁב בְּלִבּוֹ לֵאמֹר מִה־אֲעֲשֶׂהָ כִּי אִין־לִי מְקוֹם לְאֶסּוֹף אֶת־תְּבוּאוֹתַי: 18. וַיֹּאמֶר אֶת־זֹאת אֲעֲשֶׂה הָרֹס אֶסְמִי וּבְנֵה גְדוֹלִים מֵהֶם וְאֶכְנֶסָה שְׂמָה אֶת־כָּל־יְבוּלִי וְטוֹבִי: 19. וַאֲמַר לְנַפְשִׁי נַפְשִׁי יִשְׁלַח טוֹבָה הַרְבֵּה לְשָׁנִים רַבּוֹת הַנַּפְשִׁי אֲכָלִי וְשִׁישִׁי: 20. וְהָאֱלֹהִים אָמַר לוֹ אֵתָה הַכְּסִיל בְּעֶצֶם הַלֵּילָה הַזֶּה יִדְרָשׁוּ מִמֶּךָ אֶת־נַפְשְׁךָ וְאֲשֶׁר הִכְנִינָתָ לָךְ לְמִי יִהְיֶה: 21. זֶה חֵלֶק הָאֶצֶר לוֹ אֲצֻרוֹת וְלֹא יַעֲשִׂיר בְּאֵלֵהֶם:

7. אשרי אשר בבוא האדון ימצאם שוקדים

לוקס 12: 35 - 40

35. מתניכם יהיו חגורים והנרות דלקים: 36. ואתם היו דמים לאנשים המסכים לאדניהם מתי ישוב מן־החנות וכאשר יבוא ודפק יפתחו־לו פרגע: 37. אשרי העבדים ההם אשר האדון בבואו ימצאם שוקדים אמן אמר אני לכם כי יתאזר וישיבם והלך ושרת אותם: 38. ואם־יבוא באשמה השנית או באשמה השלישית וימצא כן אשרי העבדים ההם: 39. וזאת דעו כי אלו ידע בעל הבית באיזו שעה יבוא הגנב פיעתה שקד ולא־נמנו לקחת את־ביתו: 40. לכן גם־אתם היו נכונים כי בשעה אשר לא פללתם יבוא בן־האדם:

מרקוס 13: 35 - 37

35. לכן שקדו כי לא ידעתם מתי יבוא בעל הבית אם־בערב או־בבוקר: 36. פן־יבוא פתאום ומצא אתכם ישנים: 37. ואת אשר אמרתי לכם הנני אמר לכל שקדו:

8. העבד הנאמן והעבד הרע

לוקס 12: 42 - 48

33. מכרו את־אשר לכם ותנו צדקה עשו לכם כיסים אשר לא יבלו ואוצר בשמים אשר לא יגנב לעולם אשר גנב לא־יקרב אליו וסם לא יאכלהו: 34. כִּי־במקום אוצרם שם יהיה גם־לבבם: 35. מתניכם יהיו חגורים והנרות דלקים: 36. ואתם היו דמים לאנשים המסכים לאדניהם מתי ישוב מן־החנות וכאשר יבוא ודפק יפתחו־לו פרגע: 37. אשרי העבדים ההם אשר האדון בבואו ימצאם שוקדים אמן אמר אני לכם כי יתאזר וישיבם והלך ושרת אותם: 38. ואם־יבוא באשמה השנית או באשמה השלישית וימצא כן אשרי העבדים ההם: 39. וזאת דעו כי אלו ידע בעל הבית באיזו שעה יבוא הגנב פיעתה שקד ולא־נמנו לקחת את־ביתו: 40. לכן גם־אתם היו נכונים כי בשעה אשר לא פללתם יבוא בן־האדם: 41. ויאמר פטרוס אדנינו הלנו אתה אמר את־המשל הזה אם־גם לכל־אדם: 42. ויאמר האדון מִי־הוא אפוא הסבך הנאמן והנבון אשר יפקידהו האדון על־עבדיו למת את־ארחתם

בעתו: 43. שרי העבד ההוא אשר יבא אדניו וימצאהו עשה כן: 44. אמת אגיד לכם כי על־כל אשר־ישלו יפקידהו: 45. והעבד ההוא אם־יאמר בלבו מאחר אדני לבוא והחל להפכות את־העבדים ואת־השפחות ולאכל ולשתות ולשכר: 46. בוא יבוא אדני העבד ההוא ביום לא־יזפה ובשעה לא ידע וישפף אותו ושם את־חלקו עם־הסוברים: 47. והעבד ההוא אשר ידע את־רצון אדניו ולא הכין ולא־עשה כרצונו יפה מכות רבות: 48. ואשר לא־ידע ועשה דברים אשר הוא חייב עליהם מכות לא־יפה כי אם־מעט כי כל־איש אשר נתן־לו הרבה דרוש ידרש ממנו הרבה ואשר הפקידו בידו הרבה ישאלו מאתו יותר:

מתי 24: 45 - 51

45. מי הוא אפוא העבד הנאמן והנבון אשר הפקידו אדניו על־עבדיו למת להם את־אכלם בעתו: 46. אשרי העבד אשר יבוא אדניו וימצאהו עשה כן: 47. אמן אמר אני לכם כי יפקידהו על־פלא־אשר־לו: 48. ואם־יאמר העבד הרע בלבו מאחר אדני לבוא: 49. והכה את־חבריו ואכל ושתה עם־הסובאים: 50. בוא יבוא אדני העבד ההוא ביום לא יזפה ובשעה לא ידע: 51. וישפף אותו וישים את־חלקו עם־הסוגפים שם תהיה היללה נחרק השנים:

9. משל התאנה שאינו עושה פרי

לוקס 13: 6 - 9

6. וישא משלו ויאמר איש אחד היתה־לו תאנה נטועה בכרמו ויבא לבקש־בה פרי ולא מצא: 7. ויאמר אלי־הפרם הנה־זה שלש שנים אנכי בא לבקש פרי בתאנה הזאת ולא מצאתי כרת אותה למה־זה תשחית את האדמה: 8. ויען ויאמר אליו אדני הניחה אתה עוד השנה הזאת עד אשר־עוקתיה ושמתי דמן לה: 9. אולי תעשה פרי ואם־לא תעשה וכרת אתה בשנה האחרת:

10. משל הזורע

מתי 13: 1 – 9, 18 – 23

1. ויהי ביום ההוא ויצא ישוע מן-הבית וישב עליהם: 2. ויסקלו אליו המון עם רב וירד אליהם וישב בה וכלהעם עמדים על-שפת הים: 3. וירב לדבר אליהם במשלים לאמר הנה הזורע יצא לזרע: 4. ויזרע ויפל מן-הזרע עלי-יד הדרך ויבא העוף ויאכלהו: 5. ויש אשר נפל על-מקום הסלעים אשר אין שם אדמה הרבה וימחר לצמח כי אין לו עמק אדמה: 6. ויהי כנרץ השמש ויצרב וייבש כי אין-לו שרש: 7. ויש אשר נפל בין הקצים ויעלו הקצים וימעכהו: 8. ויש אשר נפל על-האדמה הטובה ויתן פרי זה מאה שיערים וזה ששים וזה שלשים: 9. מי אשר לו אזנים לשמע ישמע:

18. לכן אתם שמעו-נא את משל הזורע: 19. כל-איש שמע את-דבר המלכות ולא יבינהו ובא הָרַע וחסף את-הזרע בלבו הוא הנזרע עלי-יד הדרך: 20. והנזרע על-מקום הסלעים הוא השמע את-הדבר ומיד יקחנו בשמחה: 21. ולו אין שרש תחטיו ונקום רק לישעה ובהיות צרה ורדיפה בגלל הדבר יקשל כרגע: 22. והנזרע אל-הקצים הוא השמע את-הדבר ונדאגת העולם הנה ונקלי העשר ימעכו את-הדבר ופרי לא-יהיה לו: 23. והנזרע על-האדמה הטובה הוא השמע את-הדבר ומבין אתו אר-יעשה פרי ויתן זה מאה שיערים וזה ששים וזה שלשים:

מרקוס 4: 1 – 20

1. וישב ויחל ללמד על שפת הים ויסקלו אליו המון עם-רב וירב וישב באניה בים וכלהעם עומד עלי-יד הים ביבשה: 2. וילמדם הרבה במשלים ויאמר אליהם בלמדו אותם: 3. שמעו שמוע הנה יצא הזרע לזרע: 4. ויהי בזרעו ויפל מן-הזרע עלי-יד הדרך ויבא עוף השמים ויאכלהו: 5. ויש אשר נפל על-מקום הסלע אשר אין-לו שם אדמה הרבה וימחר לצמח כי לא-יהיה לו עמק אדמה: 6. ויהי כנרץ השמש ויצרב וייבש כי אין-לו שרש: 7. ויש אשר נפל בין הקצים ויעלו הקצים וימעכהו ולא נתן פרי: 8. ויש אשר נפל על האדמה הטובה ויתן פרי עלה וגדל ויעש זה שלשים שיערים וזה ששים וזה מאה: 9. ויאמר אליהם מי אשר אזנים לו לשמע ישמע: 10. ויהי בהיותו לבדו ויגשו האנשים אשר אתו עם-שנים העשר וישאלוהו על-המשל: 11. ויאמר אליהם לכם נתן לדעת סוד מלכות האלהים ואשר מבחוץ להם הפל במשלים: 12. למען יראו ראו ולא ידעו ושמעו שמוע ולא יבינו פן-ישובו ונסלח לחטאתם: 13. ויאמר להם לא ידעתם את-המשל הזה ואיך תבינו את-המשלים כלם: 14. הזרע הוא זרע את-הדבר: 15. ועלי-יד הדרך אלה הם אשר יזרעום הדבר וכשמעם אותו מיד בא השטן וישא את-הדבר הזרע בלבם: 16. וכן הנזרעים על-מקומות הסלע הם השמעים את-הדבר ומחר בשמחה יקחהו: 17. אך אין-להם שרש בקרבם ורק לישעה יעמדו ואחר-כן בבא צרה ורדיפה בגלל הדבר מחרה יקשלו: 18. ואלה הנזרעים בין הקצים הם השמעים את-הדבר: 19. ונדאגות העולם הנה ומרמת העשר ותאזן אחרות באות וממעכות את-הדבר ופרי לא יהיה-לו: 20. ואלה הזרעים הם השמעים את-הדבר ומקבלים אותו ועשים פרי זה שלשים שיערים וזה ששים וזה מאה:

לוקס 8: 1 – 15

1. ויהי אחר-כך ויעבר מעיר אליעיר ומכפר אל-כפר קורא ומבשר את-מלכות האלהים ושנים העשר אתו: 2. ונשים אשר נרפאו מרוחות רעות ומחללים מרים הנקראים מגדלית אשר גרשו ממנה שבעה שנים: 3. ויוחנה אשת פוזא סוכן הורדוס ושושנה ואחרות רבות אשר שרתהו מנכסיהן: 4. ויהי בהתאסף המון עם-רב אשר יצאו אליו מפל-עיר ועיר וידבר במשל: 5. הזורע יצא לזרע את-זרעו ויזרעו נפל מן-הזרע עלי-יד הדרך ויגרם ויאכלהו עוף השמים: 6. ויש אשר נפל על-הסלע ויצמח וייבש כי לא היתה-לו לחה: 7. ויש אשר נפל בתוך הקצים ויצמחו הקצים עמו וימעכהו: 8. ויש אשר נפל על-האדמה הטובה ויצמח ויעש פרי מאה שיערים ויכל לדבר ויקרא מי אשר אזנים לו לשמע ישמע: 9. וישאלהו תלמידיו לאמר מה המשל הזה: 10. ויאמר להם נתן לדעת את-סודות מלכות האלהים ולאחרים במשלים למען בראתם לא יראו ויבשמועם לא יבינו: 11. וזה הוא המשל הזרע הוא דבר-אלהים: 12. ואשר עלי-יד הדרך הם השמעים ואחר-כן בא השטן וישא את-הדבר מלבם פן-יבאמינו ונושעו: 13. ואשר על-הסלע הם השמעים את-הדבר ומקבלים בשמחה ושרש אין להם רק לישעה מאמינים ובעת הנסיון יסגו אחר: 14. ואשר נפל בין הקצים הם השמעים והולכים להם ונדאגות העולם ועשר ותאזניו יבלעו אתם ופרי לא-ישוו למו: 15. ואשר באדמה הטובה הם השמרים את-הדבר אשר שמעו בלב טוב וטהור ועשים פרי בתוקלת:

11. משל החוטאים והזונים

מתי 13: 24 – 30

24. וישם לפניהם משל אחר ויאמר מלכות השמים דומה לאדם אשר זרע זרע טוב בשדהו: 25. ויהי בהיות האנשים ישנים ויבא איבו ויזרע זונים בין החטים וילך לו: 26. וכאשר פרח הדשא ויעש פרי ויבאו גמ-הזונים: 27. ויגשו עבדי בעל-הבית ויאמרו אליו אדנינו הלא-זרע טוב זרעתי בשדה ומאין לו הזונים: 28. ויאמר להם איש איב עשה זאת ויאמרו אליו העבדים התחפץ כיי-נלך ונלקט אתם: 29. ויאמר לא פתלקטו את-הזונים ושרשטם גם את-החטים: 30. הניחו אתם ויגדלו שניהם יחד עד-הקציר והיה בעת הקציר ואמרת לקוצרים לקטו בראשונה את-הזונים ואגדו אתם אגדות לשרפם ואת החטים אספו לאוצרי:

מתי 13: 33 – 44

33. וישא עוד משלו ויאמר אליהם מלכות השמים דומה לשאר אשר לקחתו אשה ותטמן בשלש סאים קמח עד כיי-תחמץ כלו: 34. כלא-לה דבר ישוע במשלים אליהמון העם ובבלי משל לא דבר אליהם דבר: 35. למלאת את אשר דבר הנביא לאמר אפתח במשל פי אביעה חידות מני-קדם: 36. אז שלח ישוע את-המון העם ויבא הביתה ויגשו אליו תלמידיו ויאמרו באר-נא לנו את-משל זוני השדה: 37. ויען ויאמר אליהם הזרע את-הזרע הטוב הוא בן-האדם: 38. והשדה הוא העולם והזרע הטוב בןי המלכות הם והזונים בןי הרע המה: 39. והאיב אשר זרעם הוא השטן והקציר הוא קץ העולם והקצרים הם המלאכים: 40. והנה כאשר ילקטו הזונים וישרפו באש כן יהיה לקץ העולם הזה: 41. בן-האדם ישלח את-מלאכיו וילקטו ממלכותו את כלי-המכשלות ואת כלי-פעלי האון: 42. והשליכו אתם אלי-תנור האש שם תהיה היללה וחרק השנים: 43. אז יזהירו הצדיקים כשמש במלכות אביהם מי אשר לו אזנים לשמע ישמע: 44. עוד דומה מלכות השמים לאוצר טמון בשדה אשר מצאו איש ויטמנהו ובשמחתו ילך ומכר את-כל-אשר-לו וקנה את-השדה ההוא:

12. המשל על הזרע הצומח

מרקוס 4: 26 – 29

26. ויאמר מלכות האלהים היא כאדם משליך זרע באדמה: 27. ושכב וקם לילה ויום והזרע יצמח וגדל והוא לא ידע: 28. כי הארץ מאליה מוציאה פריה את-הדשא ראשונה ואחריו את-השבב ואת-החטה המלאה בשבב: 29. וכאשר גמל הפרי ימהר לשלח מגל כי בשל קציר:

13. משל גרגר החרדל

מתי 13: 31 – 32

31. וישם לפניהם משל אחר ויאמר מלכות השמים דומה לגרגר של-חרדל אשר לקחו איש ויזרע בשדהו: 32. והוא קטן מכל-הזרעים וכאשר צמח גדול הוא מן-הירקות והיה לעץ עד-אשר יבאו עוף השמים וקננו בענפיו:

מרקוס 4: 30 – 32

30. ויאמר אלימה נדמה את-מלכות האלהים ובאי-זה משל נמשילנה: 31. כגרגר של-חרדל אשר יזרע באדמה והוא קטן מכל-הזרעים אשר עליה-ארץ: 32. ואחרי הזרעו יעלה ויגדל על-כל-הירקות ועשה ענפים גדולים עד-אשר יקננו עוף השמים בצלו:

לוקס 13: 18 – 19

18. ויאמר למה דומה מלכות האלהים ואלימה אמשילנה: 19. דומה היא לגרגר של-חרדל אשר לקחו איש וישימהו בגנו ויצמח ויהי לעץ גדול ועוף השמים יקנו בענפיו:

14. משל השאור

מתי 13: 33

33. וישא עוד מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם דּוֹמָה לְשָׂאֹר אֲשֶׁר לִקְחָתוּ אִשָּׁה וַתִּטְמְנֵהוּ בִּשְׂלֵשׁ סָאִים קִמַּח עַד כִּי־יִחְמַץ כָּלוֹ:

לוקס 13: 20 – 21

20. וַיֹּאמֶר עוֹד אֲלֵיהֶם אֲדַמָּה אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים: 21. דּוֹמָה הִיא לְשָׂאֹר אֲשֶׁר לִקְחָתוּ אִשָּׁה וַתִּטְמְנֵהוּ בִּשְׂלֵשׁ סָאִים קִמַּח עַד אֲשֶׁר־יִחְמַץ כָּלוֹ:

15. משל האוצר הטמון בשדה

מתי 13: 44

44. עוֹד דּוֹמָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְאוֹצֵר טְמוּן בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר מְצָאוֹ אִישׁ וַיִּטְמְנֵהוּ וַיִּבְשְׁמְחֵתוּ יָלְדָּה וּמִכָּר אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ וְקָנָה אֶת־הַשָּׂדֶה הַהוּא:

16. משל המרגלית האחת היקרה

מתי 13: 45 – 46

45. עוֹד דּוֹמָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְאִישׁ סוֹחַר הַמִּבְקָשׁ מִרְגְּלִיּוֹת טְבוֹת: 46. וְכֹאֲשֶׁר מְצָא מִרְגְּלִית אַחַת יָקָרָה מְאֹד הַלֵּלָהּ וַיִּזְכֹּר אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ וַיִּקֶּן אֹתָהּ:

17. משל המכמורת בים

מתי 13: 47 – 50

47. עוֹד דּוֹמָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְמִכְמֶרֶת אֲשֶׁר הִשְׁלִכָה לַיָּם וּמִיָּנִים שׁוֹנִים יֹאסְפוּ לְתוֹכָהּ: 48. וְכֹאֲשֶׁר נִמְלְאָה הָעֵלּוּ אֹתָהּ אֲלֵי־שִׁפְתָּהּ הֵיךְ וַיִּשְׁבּוּ וַיִּלְקְטוּ אֶת־הַמִּיָּנִים הַטּוֹבִים לְתוֹךְ הַכִּלִּים וְאֵת הָרָעִים הִשְׁלִיכוּ: 49. כֵּן יִהְיֶה לְקִיץ הָעוֹלָם הַמְּלֹאכִים יֵצְאוּ וְהַבְּדִילוּ אֶת־הָרָשָׁעִים מִתּוֹךְ הַצַּדִּיקִים: 50. וְהִשְׁלִיכוּם אֶל־תַּנּוּר הָאֵשׁ שָׁם תִּהְיֶה הַיִּלְלָה וְחִרֵק הַשָּׁנִים:

18. משל בעל הבית המוציא מאוצרו

מתי 13: 51 – 53

51. וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם יֵשׁוּעַ הַתְּבִינּוּ אֶת־כָּל־אֵלֶּה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הֵן אֲדַבְּרֶנּוּ: 52. וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עַל־כֵּן כָּל־סוֹפֵר מִלְּמַד לְמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם דּוֹמָה לְאִישׁ בֶּעַל־בַּיִת הַמוֹצִיא מֵאוֹצְרוֹ חֲדָשׁוֹת וְגַם יִשְׁנֹת: 53. וַיְהִי כִּכְלוֹת יֵשׁוּעַ לְדַבֵּר אֶת־הַמִּשְׁלִים הָאֵלֶּה וַיַּעֲבֹר מִשָּׁם:

19. משל השם האובד

מתי 18: 10 – 14

10. ראו פותחבזו אחד הקטנים האלה כי אמר אני לכם מלאכייהם ראים תמיד אתפני אבי שבשמים11. כי כהאדם בא להושיע אתהאבד: 12. מהדעתכם כיהיה לאיש מאה כבשים ואבד אחד מהם הלא יעזב אתהתשעים ותשעה עלההרים והלך לבקש אתהאבד: 13. והיה כאשר ימצאהו אמן אמר אני לכם כיהישמח עליו יותר מעל התשעים ותשעה אשר לא אבדו: 14. כן איננו רצון מלפני אביכם שבשמים שיאבד אחד מןהקטנים האלה:

לוקס 15: 1 – 7

1. ויהי בקרב אליו כלהמוכסים והסתאים לשמע אותו: 2. ויזנו הפרושים והסופרים לאמר האיש הזה מקבל אתהסתאים ואכל אתם: 3. וישא אתהמשל הזה ויאמר אליהם: 4. מי ככם האיש אשרלו מאה כבשים ואבד לו אחד מהם ולא יטוש אתהתשעים ותשעה במדבר והלך אחרי האבד עד כיהמצאהו: 5. והיה כמצאו אותו וישמחו עלכתפיו בשמחה: 6. ובא אליביתו וקרא לאהביו ולשכניו ויחד לאמר שמחו אתי כי מצאתי אתישוי האבד: 7. אמר אני לכם כן שמחה תהיה בשמים עליחוטא אחד אשר שב יותר מעלתשעים ותשעה צדיקים אשר לא יצטרכו לתשובה:

20. משל רועה הצאן העומד בשער

יוחנן 10: 1 – 31

1. אמן אמן אני אמר לכם איש אשר לא יבוא דרך השער אלמקלא הצאן כי אסיעלה בדרך אחר גנב הוא ופרץ: 2. ואשר יבוא דרך השער הוא רעה הצאן: 3. לו יפתח שמר הפתח והצאן אתקלו תשמענה והוא לצאנו בשם יקרא ויוציאם: 4. ואחרי הוציאו את צאנו יעבר לפניהן והצאן הלכות אחריו כי ידעו אתקולו: 5. ואחרי זר לא תלכנה כי אם תברכנה מפניו אתקול הנרים לא ידעו: 6. המשל הזה דבר ישוע באזניהם והמה לא ידעו מה הדבר אשר דבר אליהם: 7. ויוסף ישוע ונדבר אליהם אמן אמן אני אמר לכם אני הוא פתח הצאן: 8. כל אשר באו לפני גנבים המה ופרצים והצאן לאישמעו לקולם: 9. אנכי הפתח איש כיהיבוא כי יושע ובצאתו ובבואו ימצא מרעה: 10. הגנב לא יבוא כי אסילגנב ולהרוג ולאבד ואני באתי להביא להם חיים ומלא ספקם: 11. אנכי הוא הרעה הטוב הרעה הטוב ימן אתנפשו בעד צאנו: 12. והשכיר אשר לא רעה הוא והצאן לא צאנו הוא יראה כיהא הנאב ועזב אתהצאן ונס והנאב יחטף והפיץ אתהצאן: 13. השכיר ינוס כי שכיר הוא ולא ידאג לצאן: 14. אני הרעה הטוב ונדעתי את אשר לי ונדעתי לאשר לי: 15. כאשר האב ידע אתי ואני ידעתי אתהאב אתנפשי אמן בעד הצאן: 16. וצאן אחרות ישלי אשר אינו מןהמקלה הזאת ועלי לנהל גסאתן ותשמענה קולי והיה עדר אחד ורעה אחד: 17. עליכן אהב אתי אבי כי אתנפשי אמן למען אשוב ואסקה: 18. ואיש לא יקחנה מאתי כי אםאני מעצמי אתננה לשכירי לתת אתה ובכדי לשוב לקחתה המצנה הזאת קבלתי מעם אבי: 19. ותהי מחלקת גספפעם הזאת בין היהודים עלהדברים האלה: 20. ויאמרו רבים מהם שד בו ומשגע הוא למה תשמעו אליו: 21. ואחרים אמרו דבריו אינם כדברי איש אשר שד בו היוכל שד לפקס עיני עורים: 22. והיה חנפה בירושלים והעת סתיו: 23. וישוע מתהלך במקדש באולם שלשלמה: 24. ויסבו אותו היהודים ויאמרו אליו עדאנה תתלה אתנפשו אםהמשיח אתה אמרנא ונשמעה באזנינו: 25. ויען אתם ישוע הן הגדתי אליכם ולא האמנתם כי המעשים אשראני עשה בשם אבי הם יעידו עלי: 26. ואתם לא תאמינו כי לא מצאתי אתם כאשר אמרתי לכם: 27. צאני תשמענה אתקולי ואני ידעתינ ואחרי תלכנה: 28. ואני אמן להן סיי עולם ולא תאבדנה לנצח ואיש לא יחטף אתהן מידי: 29. האב אשר נתנ לי גדול הוא עלכל ואיש לא יחטף אתהן מידי האב: 30. אני ואבי אחד אנחנו: 31. אז ירימו היהודים אבנים כפעםכפעם לסקלו:

21. משל פקיד העוולה: המצווה שאנשים יעשו לעצמם אוהבים

לוקס 17: 9 – 10

1. וגם אלמלמידיו אמר איש עשיר הנה ולו סכן עלביתו וילשינהו אליו כיהפנזר הוא אתקניניו: 2. ויקרא אליו ויאמר מהזאת שמעתי עליך הן חשבון פקדתך כי לא תוכל להיות עוד סכן לי: 3. ויאמר הסוכן בלבו מה אעשה כיהישך אלני ממני את הפקדה לעדר לאאוכל ולחזור עליהפתחים אני בוש: 4. ידעתי מה אעשה למען יאספוני אליפתיהם בעת אם הוסרתי מפקדתי: 5. ויקרא אליכלאחד מהאנשים אשרנשה בהם אלניו ויאמר אליהראשון כמה אתה חייב לאדני: 6. ויאמר מאהבת שמן ויאמר אליו קח אתשטרך ומהר שב וקמבת ממשים: 7. ואלאחר אמר כמה אתה חייב ויאמר מאת פרו חטים ויאמר קח אתשטרך וקחב שמנים: 8. וישבח האדון אתסכן העולה עלאשר הערים לעשות כי בני העולם הזה ערומים הם בדורם מבני האור: 9. וגםאני אמר לכם קנו לכם אהבים בממנה שלעולה למען יאספו אתכם בעת פלתו אלימשכנות עולם:

22. תוכחה וסליחה; משל העבד אשר לא ריחם על בעל חובו

מתי 18: 15 – 35

15. וכי יחטא־לך אחיו לך והוכחת אותו בינך לבינו ואם־ישמע אליך קנית לך אחיו: 16. ואם־לא ישמע ולקחת עמך עוד אחד או שנים כי על־פי שנים או שלשה עדים יקום כל־דבר: 17. ואם־לא ישמע אליהם והגדת אל־הקהל ואם־לא ישמע גם־אל־הקהל והיה לך כגוי וכמוכס: 18. אמן אמר אני לכם כל אשר־תאסרו על־הארץ אסור יהיה בשמים וכל אשר־תתירו על־הארץ מתר יהיה בשמים: 19. ועוד אמר אני לכם שנים מקם כִּי־יהיו לב אחד בארץ על־כל־דבר אשר ישאלו בוא יבוא להם מאת אבי שבשמים: 20. כי בכל־מקום אשר יאספו שנים או שלשה בשמי שם אני בתוכם: 21. ויגש אליו פטרוס ויאמר לו אדני כמה פעמים יחטא־לי אחי ומחלתי לו העד שבע פעמים: 22. ויאמר אליו ישוע לא־אמר לך עד־שבע פעמים כי עד־שבעים ושבע: 23. על־כן דומה מלכות השמים למלך בשר ודם שהיה יורד לחשבון עמ־עבדיו: 24. וכאשר החל לחשב הובא לפניו איש אשר היה חייב לו עשרת אלפים כפרי כסף: 25. ולא היה־לו לשלם ויצו אדניו למכר אותו ואת־אשתו ואת־בניו ואת־כל־אשר־לו וישלם: 26. ויפל העבד על־פניו וישתחו לו לאמר אדני אפך ואשלם לך הפל: 27. ויהמו מעי אדני העבד ההוא ויפטר־הו וימחל לו את חובו: 28. ויצא העבד ההוא מלפניו וימצא אחד מחבריו והוא חייב־לו מאה דינרים ויחזק־בו ויחנק־הו לאמר שלם את אשר אתה חייב לי: 29. ויפל חברו לפניו ויבקש ממנו לאמר האך־לי אפך ואשלמה לך הפל: 30. והוא מאן וילך ויניח־הו במשקמו עד שישלם־לו את־חובו: 31. והעבדים חבריו ראו את־אשר נעשה ויעצבו מאד ויבאו ויגידו לאדניהם את־כל־אשר נעשה: 32. ויקרא אליו אדניו ויאמר לו אתה עבד בליעל את־פל־החוב ההוא מחלתי לך יען אשר־בקשת ממני: 33. הלא היה גס־עליך לרחם על חברך כאשר רחמתי־אני עליך: 34. ויקצף אדניו ויתנהו בידי הגששים עד כִּי־ישלם את־פל־חובו: 35. ככה יעשה לכם גם־אבי שבשמים אם־לא תמחלו איש לאחיו בכל־לבבכם (על־חטאתם):

23. משל השומרוני הטוב

לוקס 10: 25 – 37

25. והנה חכם אחד קם לנסותו ויאמר מורה מה־אעשה ואירש חיי עולם: 26. ויאמר אליו מה־כתוב בתורה אף אתה קורא: 27. ויען ויאמר ואהבת את יהוה אלהיך בכל־לבבך ובכל־נפשך ובכל־מאדך ובכל־מדתך ואת־רעך כמוך: 28. ויאמר אליו כן השיבות עשה־זאת וחקנה: 29. והוא חפץ להצטדק ויאמר אל־ישוע ומי הוא רעי: 30. ויען ישוע ויאמר איש אחד נרד מירושלים ליריחו ונפל בידי שוֹדֵדִים והם הפשיט־הו וגם־פצע־הו ויעזבו אותו והוא עומד בין־מנת לחיים ונלכו להם: 31. ויקר מקרהו כהן אחד נרד בדרך ההוא ונרא אותו ויעבר מעליו: 32. וכן גם־איש לוי נקרה במקום ויגש ונרא אותו ויעבר מעליו: 33. והנה שומרוני הלך בדרך ויבא עליו ונרא אותו ויהמו מעיו: 34. ויגש אליו ויחבש את־פצעיו וניסוכם בשמן וניין וירפיהו על־בקהמתו ויוליכ־הו אל־המלון ויכלל־הו: 35. ולמחרת בנסעו הוציא שני דינרים ויתנם לבעל המלון ויאמר כלכל אותו ואת אשר תוסיף עוד להוציא עליו אני בשווי אשלמנו לך: 36. ועתה מי מן־השלושה היה בעיניך רע לנפל בידי השוֹדֵדִים: 37. ויאמר העשה עמו את־החסד ויאמר אליו ישוע לך נעשה־כן גם־אתה:

24. משל הקרוב שנמצא במצוקה ומבקש עזרה

לוקס 11: 5 – 8

5. ויאמר אליהם מי בקם אחר־לו אהב והלך ובא אליו בקצות הלילה ואמר אליו ידידי הלנני שלשת כפרות־לחם: 6. כִּי־אֶהְיֶה בֶּאֱלִי מן־הדרך ולי אינ־פל לשום לפני: 7. והוא מבית נענה ויאמר אלי־תוגעני כִּי־כָּבֶר נסגרה הדלת וילדי שוכבים עמדי במטה לא־אוכל לקום ולתת לך: 8. אמר אני לכם גם כִּי לא־יקום לתת־לו עליהיותו אהבו יקום בעבור עזות פניו ויתן־לו ככל־צרכו:

25. המשפיל את עצמו ירומם. כי תעשה משתה תקרא לעניים

לוקס 11: 7 – 24

7 וישא משלו אליהקרואים בראותו את אשר בקרו להם לשבת בראש ויאמר אליהם: 8. פייקרא אתך איש אליהסתנה אל-תסב בראש פייקרא שמה איש נכבד ממה: 9. ובא הקרא לה ולו ואמר אליה פנה מקום לזה ואז תקום בכלמה לשבת במקום האחרון: 10. וכי תקרא לה והסב במקום האחרון למען יבא הקרא לה ואמר אליה אהובי עליה למעלה מזה והיהלה כבוד לפני המסבים עמה: 11. כי כליהמרומם עצמו ישפיל והמשפיל את עצמו ירומם: 12. וגם אליהאיש אשר קרא לו אמר כי תעשה סעודת צהרים או סעודת ערב אליהתקרא לאהביה ולאתיה ולקרוביה ולשכניה העשירים פייקראוה גם-המה והיה לה לשלום: 13. אבל פיי תעשה משתה קרא העניים והנדכאים והפסחים והעניים: 14. ואשריה באשר אינ-להם לשלם-לה כי ישלם לה בתחית הצדיקים: 15. וישמע אחד מן-המסבים את-הדבר הזה ויאמר אליו אשרי האכל להם במלכות האלהים: 16 והוא אמר אליו איש אחד עשה סעודה גדולה ויקרא לרבים: 17. וישלח את-עבדו לעת הסעודה אליהקרואים לאמר באו פייסכל מוכן: 18 ויחלו כלם יחדו להתנצל ויאמר אליו הראשון שדה קניתי וקלא אצא לראותו אבקש ממה נקני: 19. ואחר אמר חמשת צמדי-בקר קניתי ונאני הלך לבחן אותם אבקש ממה נקני: 20. ואחר אמר אשה לקחתי ובגלל הדבר הזה לא אוכל לבוא: 21. ויבא העבד ויגד את-הדברים האלה לאדניו ויקצף בעל הבית ויאמר אליהעבד מהר צא אליהרחבות העיר ואל-החצותיה וקבא הנה את-העניים ואת-הנדכאים ואת-העניים והפסחים: 22. ויאמר העבד אדני פאשר צוית כן נעשה ויש-עוד מקום: 23. ויאמר האדון אליהעבד צא אליהדרכים ואל-הגדרות ופצר בהם לבוא למען ימלא ביתי: 24. כי אני אמר לכם אין אחד מן-האנשים הקרואים ההם אשר יטעם סעודתי:

26. משל הסעודה הגדולה

מתי 22: 1 – 14

1. ויסף ישוע דבר אליהם במשלים ויען ויאמר: 2. דומה מלכות השמים למלך בשר ודם אשר-עשה חתנה לבנו: 3. וישלח את-עבדיו לקרא הקרואים אליהסתנה ולא אבו לבוא: 4. ויסף שלח עבדים אחרים לאמר אמרו אליהקרואים הנה ערכתי את-סעודתי שונרי ומריאי טבוחים והפל מוכן באו אליהסתנה: 5. והם לא-ישתו להם לזאת וילכו להם זה אלי-שדהו וזה אלי-סחרו: 6. והנשארם תפשו את-עבדיו ויתעללו בהם ויהרגום: 7. ויקצף המלך וישלח צבאותיו ויאבד את-המרצחים ההם ואת-עירם שרף באש: 8. אז אמר אליהעבדיו הן הסתנה מוכנה והקרואים לא היו ראויים לה: 9. לכן לכו-נא לראשי הדרכים וכל-איש אשר תמצאו קראו אל-הסתנה: 10. ויצאו העבדים ההם אליהדרכים ויאספו את-כל אשר מצאו גם-טובים וימלאו בית-הסתנה מסבים: 11. ויהי כבוא המלך לראות את-המסבים וירא בהם איש אשר איננו לבוש בגדי חתנה: 12. ויאמר אליו רעי איך באת הנה ואין עליך בגדי חתנה ויאלם: 13. ויאמר המלך למשרתים אסרו וידיו ורגליו ונשאתם והשלכתם אותו אליהחשף החיצון שם תהיה הנילה ונתק השנים: 14. כי רבים הם הקרואים וימעטים הנבחרים:

27. סוף מעשה במחשבה תחילה

לוקס 14: 28 – 33

28. כי מי מכם התפץ לבנות מגדל לא יושב ראשונה ויחשב את-ההוצאות אם-הישג תשיג ידו להשלימו: 29. פייסד ולא-יוכל לבלתו והיה פל-ראיו יקומו ולעגילו לאמר: 30. האיש הזה החל לבנות ולא יכל לבלות: 31. או מיהוא המלך הקם להתגרות מלחמה במלך אחר ולא יושב בראשונה ויתנעץ אם-יוכל לערוך בעשרת אלפים לקראת הבא עליו בעשרים אלף: 32. ואם-לא יוכל ושלח אליו מלאכים בעודנו מרחוק לבקש שלום: 33. וכן פל-איש מכם אשר לא-ינעזב פל-קניניו לא יוכל להיות תלמיד:

28. משל השם האבוד ומשל הדרכמון האבוד

לוקס 15: 1 – 10

1. ויהי בקרב אליו כלהמוכסים והסוחרים להשם אתו: 2. וילווה הפרושים והסופרים לאמר האיש הזה מקבל את הסוחרים ואכל אתם: 3. וישא את המשל הזה ויאמר אליהם: 4. מי ככם האיש אשר לו מאה כבשים ואבד לו אחד מהם ולא יטוש את הששעים ותשעה במדבר והלך אחרי האבד עד כי ימצאהו: 5. והיה כמצאו אותו ושימנו על כתפיו בשמחה: 6. וכא אל ביתו וקרא לאהביו ולשכניו יחד לאמר שמחו אתי כי מצאתי את השם האבד: 7. אמר אני לכם כן שמחה תהיה בשמים על חוטא אחד אשר שב יותר מעל הששעים ותשעה צדיקים אשר לא יצטרכו לתשובה: 8. או מי האשה אשר לה עשרה דרממונים ואבד לה דרממון אחד ולא תדליק נר ותטאטא את הבית ותחפש היטב עד כי תמצאהו: 9. והיה כמצאה אותו תקרא לרעותיה ולשכנותיה לאמר שמחה אתי כי מצאתי את הדרממון אשר אבד לי: 10. כן אני אמר לכם תהיה שמחה לפני מלאכי אלהים על חוטא אחד אשר שב מחטאתו:

29. משל הבן האבוד

לוקס 15: 11 – 32

11. ויאמר איש אחד היו לו שני בנים: 12. ויאמר הצעיר אל אביו אבי תנה לי את חלק הנכסים אשר יפל לי ויחלק להם את הנחלה: 13. ויהי מקץ ימים ונאסף הבן הצעיר את הכל וילך אל ארץ רחוקה ויהי זולל וסבא ויפזר שם את רכשו: 14. ואחרי כלותו את הכל היה רעב חזק בארץ ההיא ויחל להיות חסר-לחם: 15. וילך וינדבק באחד מבני המדינה בארץ ההיא וישלח אותו אל שדותיו לרעות חזירים: 16. ויתאו למלא בטנו מה חרובים אשר יאכלו החזירים ואין נתן לו: 17. וישוב אל לבו ויאמר מה רבו שכירי אבי אשר יש להם לאכל דגם והותר ואני אבד ברעב: 18. אקומה נא ואלכה אל אביו ואמר אליו אבי חטאתי גם לשמים גם לפניך: 19. ונקלתי מהקרא עוד בנה שימני כאחד שכיריך: 20. ויקם ויבא אל אביו ועדנו מרחוק ואביו ראהו ויחמוץ מעיו ויחץ ויפל על צוואריו וישקהו: 21. ויאמר אליו הבן אבי חטאתי גם לשמים גם לפניך ואני נקלתי מהקרא עוד בנה: 22. ויאמר האב אל הצעיר ויביאו את השמלה היפה והלבישהו ותנו טבעת על ידו ונעליים ברגליו: 23. ויביאו עגל המרפק וטבחו אותו ונאכלה ונשמח: 24. כי זה בנני היה מת ונחי ואבד וימצא ויחלו לשמח: 25. ובנו הגדול בשדה ויהי בשוכו כאשר קרב אל הבית וישמע קול זמרה ומחלות: 26. ויקרא אל אחד הנערים וישאל לדעת מה הדבר: 27. ויאמר אליו כי יבא אחיך ויטבח אביך עגל המרפק על אשר שב אליו בשלום: 28. ויסר לו וינמאן לבוא הביתה ויצא אביו וינדב על לבו: 29. ויען ויאמר אל אביו הנה זה שנים רבות אנכי עבד אתך ומימי לא עברתי את מצותך ואתה מימי לא נתת לי גדי למען אשיש עם רעי: 30. ועתה בא בנה זה אשר בלע את נחלתך עם-הזנות ותנחלנו את עגל המרפק: 31. ויאמר אליו בני אתה תמיד עמדי וכל אשר-לי לך הוא: 32. אבל אחיך הנה ראי לשושו ולשמח עליו כי היה מת ונחי ואבד וימצא:

30. משל על פקיד העוולה

לוקס 16: 1 – 8

1. וגם אל תלמידיו אמר איש עשיר היה ולו סכן על ביתו וילשינהו אליו כי ימפזר הוא את קניניו: 2. ויקרא אליו ויאמר מה יזאת שמעתי עליך הן תשבון פקדתיך כי לא תוכל להיות עוד סכן לי: 3. ויאמר הסוכן בלבד מה אעשה כי יקח אדני ממני את הפקדה לעזר לא אוכל לתזוז עליה פתחים אני בוש: 4. ידעתי מה אעשה למען יאספוני אל ביתיהם בעת אם הוטרתי מפקדתי: 5. ויקרא אל כל אחד מהאנשים אשר נשאה בהם אדניו ויאמר אל ה הראשון כמה אתה חייב לאדני: 6. ויאמר מאה-בת שמן ויאמר אליו קח את שטרך ומהר שב וכתבת חמשים: 7. ואל-אחר אמר כמה אתה חייב ויאמר מאת פרו חטים ויאמר קח את שטרך וכתב שמנים: 8. וישוב האדון את-סכן העולה על-אשר הערים לעשות כי בני העולם הזה ערומים הם בדורם מבני האור:

31. משל העשיר ולעזר האביון

לוקס 16: 19 – 31

19. איש עשיר היה והוא לבוש ארגמן ונשש וניתענג וישמח יום יום: 20. ואיש אביון וישמו לעזר משכב פתח שער ביתו והוא מלא אבנעבות: 21. ויתאן לשבע מן הפרורים הנפלים מעל שלחן העשיר וגם הכלבים באו וילקו אבנעבותיו: 22. ויהי כאשר מת האביון וישאוהו המלאכים אליהם אברהם וגם העשיר מת ונקבר: 23. ויהי בשאול וכאבו גדול מאד וישא את-עניו וירא את-אברהם מרחוק ואת-לעזר בחיקו: 24. ויצעק ויאמר אבי אברהם חנני ושלח-נא את-לעזר ויטבל את-ראש אצבעו במים לקרר את-לשוני כי נצצתי במוקד הזה: 25. ויאמר אברהם בני זכר כ-יאתה לקחת טובה בסייד ולעזר לקח את-הרעות ועתה הוא יגתם ואתה במעצבה: 26. ולא עוד אלא שגיא גדול מפריד בינינו וביניכם אשר לא-יוכלו לעבור החפצים ללכת מפה אליכם וגם לא יעברו משם אלינו: 27. ויאמר אם-כן אבי שאל אני מאתך לשלח אתו אל-בית אבי: 28. כי חמשה אחים לי ויעד בהם פן-יבאו גס-יהם אל-מקום המעצבה הזה: 29. ויאמר אברהם יש להם משה והנביאים אליהם ישמעון: 30. ויאמר לא-כן אברהם אבי כי אם-יבא אליהם אחד מן-המתים אז ישובו: 31. ויאמר אליו אם-לא ישמעו אל-משה ואל-הנביאים גם כ-ינקום אחד מן-המתים לא יאמינו:

32. משל על כוחה של ההתמדה בתפילה

לוקס 18: 1 – 8

1. גם-משל דבר אליהם להתפלל תמיד ולא להתרפות: 2. ויאמר שופט היה בעיר אחת אשר לא ירא את-האלהים ולא-נשא פני אדם: 3. ואלמנה היתה בעיר ההיא ותבא אליו לאמר דינה את-דיני ממריבי: 4. וימאן יום יום ומקץ ימים אמר בנפשו גס-כי לא אינני את-האלהים ולא-אשא פנים לאדם: 5. אעשה את-משפט האלמנה הזאת על-הלאותה אתי פן-תבוא תמיד ודנאתני במלים: 6. ויאמר האדון שמעו את-אשר אמר דין העולה: 7. והאלהים שהוא לא יעשה משפט בחיריו הקראים אליו יומם ולילה ואלהם יתאפק: 8. אני אמר לכם כ-יעשו יעשה את-משפטם במהרה אף בן-האדם בבואו הימצא אמונה בארץ:

33. משל על הבוטח בצדקתו

לוקס 18: 9 – 14

9. ויסקף וישא משלו אל-אנשים בטחים בנפשם כי צדיקים המה ונאחרים גבזים בעיניהם ויאמר: 10. שני אנשים עלו אל-המקדש להתפלל אחד פרוש ואחד מוכס: 11. ויצמד הפרוש לבדו ויתפלל לאמר אויך אלהים על כי אינני כן-האדם הגזלים והעושים והנאפים וגם-לא פמכס הזה: 12. אני צם פעמים בשבוע אני מעשר את כל-אשר אני קנה: 13. והמוכס עמד מרחוק ולא אבה לשאת את-עניו השממה ותופף על-לבו ויאמר אלהים סלחלי אני החוטא: 14. אני אמר לכם כ-יירד זה לביתו נצדק מזה כי כל-המרים נפשו ישפל ואשר ישפילה ירום:

34. משל שחר הפועלים בכרם

מתי 20: 1 – 16

1. כי דומה מלכות השמים לאיש בעל-בית אשר השכים בבקר ויצא לשכר פועלים לכרמו: 2. ויפסק עם הפועלים דינר ליום וישלחם אל-כרמו: 3. ויצא בשעה השלישית וירא אחרים עומדים בטלים בשוק: 4. ויאמר להם לכו גם-אתם אל-כרמי ואני אתן לכם כמשפט וילכו: 5. ויצא גם בשעה הששית וגם בתשיעית ויעש כדבר הזה: 6. ויצא בשעת עשתי עשרה וימצא אחרים עומדים ויאמר אליהם למה אתם עומדים פה בטלים כל-היום: 7. ויאמרו לו כי לא-שכר אותנו איש ויאמר אליהם לכו גם-אתם אל-הכרם ושכרכם יתן לכם: 8. ויהי בערב ויאמר בעל הכרם אלקיפקידו קרא את-הפועלים ומן להם את-שכרם החל באחרונים וכלה בראשונים: 9. ויבאו הנשכרים בשעת אחת עשרה ויקחו איש איש דינר אחד: 10. ויבא הראשונים דמו בנפשם כי יקחו יותר ויקחו גם-הם איש איש דינר אחד: 11. ויהי בקחתם וילוונו על-בעל הבית לאמר: 12. אלה האחרונים לא עשו כי אם-שעה אחת ואתה השוית אתם לנו אשר סבלנו את-טרח היום וחרמו: 13. ויען ויאמר אל-אחד מהם רעי לא הוניתי אתה הלא דינר פסקת עמי: 14. קח את-שלקך וילך ואני רצוני שאמן לזה האחרון כמוך: 15. הלא אוכל לעשות בשלי כרצוני האם-תרע עינך על-אשר טוב אני: 16. כן יהיו האחרונים ראשונים והראשונים יהיו אחרונים (כ-ירבים הם הקרואים ומעטים הנבחרים):

35. משל עשרת המנים

לויקס 19: 11 – 27

11. ניאמר אליהם לא יוכל פל-אדם קבל את-הדבר הזה כי-אם אלה אשר-נתן להם: 12. יש סריסים אשר נולדו כן מבטן אמן ויש סריסים המסרסים על-ידי אדם ויש סריסים אשר סרסו עצמם למען מלכות השמים מי שיוכל לקבל יקבל: 13. אז יביאו אליו ילדים למען ישם עליהם את-ידי ויתפלל ויגער-בם התלמידים: 14. וישוע אמר הניחו לילדים ואל-תמנעו מבוא אלי כי לאלה מלכות השמים: 15. וישם את-ידי עליהם ויעבר משם: 16. והנה-איש נגש אליו ויאמר רבי (הטוב) מה הטוב אשר אעשה ואקנה חיי עולם: 17. ויאמר אליו מה-זה תשא-לני על-הטוב אינ-טוב כי אם-אחד והוא האלהים ואם-תפצה לבוא לחיים שמר את-המצות: 18. ויאמר אליו מה הנה ניאמר ישוע אלה הן לא תרצה לא תנאף לא תגנב לא תענה עד שקר: 19. כבד את-אביך ואת-אימך וההבט לרעה כמור: 20. ויאמר אליו הבחור את-כל-אלה שמרתי מנעורי ומה חסרתי עוד: 21. ויאמר ישוע אליו אם-תפצה להיות שלם לך מכל את-רכשך ונתת לעניים והיה לך אוצר בשמים ושוב תשוב ואלה תחזק: 22. ויהי כשמע הבחור את-הדבר הזה ויתעצב וילך כי נכסים רבים היו לו: 23. ויאמר ישוע אל-תלמידיו אמן אמר אני לכם קשה לעשיר לבוא אל-מלכות השמים: 24. ועוד אני אמר לכם נקל לגמל לעבר בנקב המחט מבא עשיר אל-מלכות האלהים: 25. והתלמידים כשמעם זאת השתוממו מאד ויאמרו מי אפוא יוכל להנשע: 26. ובפ-טבם ישוע ויאמר להם מבני אדם יפלא הדבר ומה-אלהים לא יפלא כל-דבר: 27. ויען פטרוס ויאמר אליו הן אנחנו עובדי את-הכל ונלך אחר-ך ומה-יהיה חלקנו:

36. משל עשר העלמות ומשל כברי הכסף

מתי 25: 1 – 30

1. אז תדמה מלכות השמים לעשר עלמות אשר לקחו את-נרותיהן ותצאנה לקראת החתן: 2. חמש מהן חכמות וחמש פסילות: 3. ותקנה הפסילות את-הנרות ולא-לקחו עמן שמן: 4. והחכמות לקחו שמן בכליהן ואת נרותיהן: 5. וכאשר אחר החתן לבוא ותנמנה כלן ותדמנה: 6. ויהי בחצות הלילה וישמע קול תרועה הנה החתן צאינה לקראתן: 7. אז התעוררו פל-העלמות והן מטיבנה את-נרותיהן: 8. ותאמרנה הפסילות אל-החכמות תנה לנו משמןכן כי יכבו נרותינו: 9. ותענינה החכמות לאמר לא כן פן-לא יספיק לנו ולכן כי אם-לכנה אל-המוכרים וקנינה לכן: 10. ויהי הנה הלכות לקנות והחתן בא ותבאנה הנכונות עמו אל-החתנה ותסגר הדלת: 11. ואחר באו גם-יתר העלמות ותאמרנה אדנינו פתח-לנו: 12. ויען ויאמר אמן אמר אני לכן לא ידעתי אתכן: 13. לכן שקדו כי אינכם יודעים את-היום ואת-השעה (אשר יבא בה בן-האדם): 14. כי הדבר דמה לאיש נסע למרחוק אשר קרא אל-עבדיו ויפקד בנדם את-רכושו: 15. ויתן להן חמש פפרים ונהן שפים ונהן אחת לכל-איש לפי יכלתו וימהר ויסע משם: 16. וילך האיש הלך חמש פפרים ויסחר בהן וינעש חמש פפרים אחרות: 17. וכן הלך שפים גם-הוא הרוי שפים אחרות: 18. ולקח האחת הלה ויחפר באדמה וישמן את-כסף אדניו: 19. ואחר ימים רבים בא אדני העבדים והם וינעש חשבון עמקם: 20. ויגש הלך חמש הפפרים ויבא חמש פפרים אחרות ויאמר אדני חמש פפרים הפקדת בנדי הנה חמש פפרים אחרות הרונתי בהן: 21. ויאמר אליו אדני הטיבת לעשות עבד טוב ונאמן כי במעט נאמן היית ועל-הרבה אפקידך בוא לשמחת אדניך: 22. ויגש גם-הלך הפפרים ויאמר אדני פפרים הפקדת בנדי הנה פפרים הרונתי בהן: 23. ויאמר אליו אדני הטיבת לעשות עבד טוב ונאמן במזער נאמן היית ועל-הרבה אפקידך בוא לשמחת אדניך: 24. ויגש גם-הלך את-הפפר האחת ויאמר אדני ידעתי כי-איש קצר באשר לא נרעת וכנס מאשר לא פנרת: 25. ואיך נאלך ואטמן את-כסףך באדמה ועתה האלף אשר-לך: 26. ויען אדניו ויאמר אליו העבד הרע והעצל אתה ידעת כי-קצר אנכי באשר לא נרעתי וכנס מאשר לא פנרתי: 27. לכן היה עליך לתת את-כספי לשלחנים ואני בבואי הייתי לקח את אשר-לי ומרביתו: 28. עליכן שאו ממנו את הפפר ותנו אל-האיש אשר-לו עשר הפפר: 29. כי מי אשר יש-לו יתן לו ויעדיף ומי אשר אינ-לו יקח ממנו גם את אשר-לו: 30. ואת-עבד הבליעל השליכו אל-החשך החיצון שם תהיה היללה נחלק השנים:

37. משל שני הבנים

מתי 21: 28 – 32

28. אבל מה-ידעתם איש היה ולו שני בנים ויגש אל-הראשון ויאמר בני לך היום ועבד בכרמי: 29. ויען ויאמר לא תפצתי ואחרי-כן נחם וילך: 30. ויגש אל-השני וינדבר כזאת גם-אליו ויען ויאמר הנני אדני ולא הלה: 31. מי משניהם עשה את-רצון אביו ויאמרו אליו הראשון ויאמר להם ישוע אמן אמר אני לכם המוכסים והזונות יקדמו אתכם לבוא אל-מלכות האלהים: 32. כי יוחנן בא אליכם בדרך צדקה ולא האמנתם לו והמוכסים והזונות הם האמינו לו ואתם ראייתם ולא נחמתםם אחר-כן להאמין לו:

38. משל בעל הכרם והכורמים

מתי 21: 33 – 46

33. שמעו משל אחר איש בעל-בית הנה אשר נטע כרם וניעש גדר סביב לו וניחצב יקב ויכן מגדל בתוכו וניתנהו אל-כרמים וילך בדרך מרחוק: 34. ויהי בהגיע עת הבציר וישלח עבדיו אל-הכרמים לקחת את-פריו: 35. ויחזיקו הכרמים בעבדיו את-זה הכו ואת-זה הרגו ואת-זה סקלו: 36. ויוסף שלח עבדים אחרים רבים מן-הראשונים וגם-להם עשו כן: 37. ובאחרונה שלח אליהם את-בנו כי אמר מפני בני יגורו: 38. ויהי כראות הכרמים את-הבן ויאמרו איש אל-אחיו זה הוא היורש לכו ונהרגהו ונאחזה בגתלתו: 39. ויחזיקו בו וידחקוהו אל-מחוץ לכרם ויהרגו אתו: 40. ועתה כייבוא בעל הכרם מה-יעשה לכרמים ההם: 41. ויאמרו אליו ירע לרעים ויאבדם ואת-הכרם יתן לכרמים אחרים אשר ישיבו לו את-פריו בעתו: 42. ויאמר אליהם ישוע הכי לא-קראתם בכתובים אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה מאת יהוה היתה זאת היא נפלאת בעינינו: 43. על-כן אני אומר לכם כי-תקח מכם מלכות הגללים ותטב לגוי אשר יעשה את-פרניה: 44. והנפל אליה-אבן ההיא ישבר ואשר תפל עליו תשקקהו: 45. ויהי כשמע ראשי הכהנים והפרושים את-משליו ויבינו כי עליהם דבר: 46. ויבקשו לתפשו וייראו מפני רב-העם כי לנביא חשבהו:

מרקוס 12: 1 – 11

1. ויחל לדבר אליהם במשלים לאמר איש אחד נטע כרם וניעש גדר סביב וניחצב יקב ויכן מגדל וניתנהו אל-כרמים וילך למרחקים: 2. ולמועד שלח עבד אל-הכרמים לקחת מאת הכרמים מפרי הכרם: 3. ויאחזהו ויפכהו וישלחהו ריקם: 4. ויוסף לשלח אליהם עבד אחר ואתו (סקלו באבנים ו) מחצו ראשו וישלחהו בחרפה: 5. ויוסף וישלח אחר וגם-אתו הרגו וכן עשו לרבים אחרים מהם הכו ומהם הרגו: 6. ולו עוד בן יחיד אשר אהבו וישלח גם-אתו אליהם באחרונה כי-אמר מפני בני יגורו: 7. והכרמים ההם אמרו איש אל-רעהו הנה-זה הוא היורש לכו ונהרגהו ונהרשה תהיה לנו: 8. ויאחזהו ויהרגו אותו וישליכהו אל-מחוץ לכרם: 9. ועתה מה-יעשה בעל הכרם הלא יבוא ויאבד את-הכרמים ההם ונתן את-הכרם לאחרים: 10. הלא קראתם את-הכתוב הנה אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה: 11. מאת יהוה היתה זאת היא נפלאת בעינינו:

לוקס 20: 1 – 18

1. ויהי היום והוא מלמד את-העם במקדש ומבשר ויגשו הכהנים והסופרים עם-התנאים: 2. ויאמרו אליו אמר-נא לנו באיזו רשות אתה עשה את-אלה ומי הוא הזמן לך את-הרשות הזאת: 3. ויען ויאמר אליהם אף-אני אשאלכם דבר ואמרו לי: 4. טבילת יוחנן המשימים היתה אם-מבני אדם: 5. וינועצו יחדו לאמר אם-נאמר מן-השמים ואמר למה זה לא האמנתם בו: 6. ואם-נאמר מבני אדם ויסקלנו כל-העם כי-ברור להם שיוחנן נביא היה: 7. ויענו לא ודענו מאין: 8. ויאמר ישוע אליהם גם-אני לא אומר לכם באיזו רשות אני עשה אלה: 9. ויען וידבר אל-העם את-המשל הזה איש אחד נטע כרם וניתנהו בידי כרמים וילך בדרך מרחוק לימים רבים: 10. ולמועד שלח עבד אל-הכרמים לתת-לו מפרי הכרם והכרמים הפכו וישלחהו ריקם: 11. ויוסף שלח עבד אחר ויכו גם-אתו ויבזוהו וישלחהו ריקם: 12. ויוסף לשלח שלישי וגם-אתו פצעו ויגרשהו וידחקוהו חוצה: 13. ויאמר בעל-הכרם מה-אעשה אשלחה את-בני את-ידיי אולי יראו אתו וייראו מפניו: 14. וכראות אתו הכרמים נועצו יחדו לאמר זה הוא היורש לכו ונהרגהו ונתה-לנו הירשה: 15. ויגרשו אותו אל-מחוץ לכרם ונהרגהו ועתה מה-יעשה להם בעל-הכרם: 16. יבוא ויאבד את-הכרמים ההם ויתן את-הכרם לאחרים ויהי כשמעם ויאמרו חלילה: 17. ויבטבטם ויאמר ומה הוא זה הכתוב אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה: 18. כל הנפל על-האבן ההיא ישבר ואת אשר תפל עליו תשקקהו:

39. האדם יופיע בשעה בלתי צפויה לחלוטין

מתי 24: 29 – 51

29. ומיד אחרי צרת הימים ההם תחשף השמש והירח לא יגיע אורו והפוכים יפלו מן השמים וחילי השמים יתמוטטו: 30. אז יראה אות בן האדם בשמים וספדו כל משפחות הארץ וראו את בן האדם בא עם ענני שמים בגבורה וכבוד רב: 31. ושלח את מלאכיו בקול שופר גדול וקבצו את בתי ירושלים מארבע הרוחות למקצה השמים ועד קצה השמים: 32. ומתאנה למדו את המשל הזה כאשר ירטב ענפה ופרחו עליה ידעתם כי קרוב הקיץ: 33. כן גם אתם בראותכם את כל אלה דעו כי קרוב הוא בפסח: 34. אמן אמר אני לכם כי לא יעבר הדור הזה עד אשר יהיו כל אלה: 35. השמים והארץ יעברו ודברי לא יעברו: 36. והיום שהוא והשעה היא אין איש יודע גם לא מלאכי השמים גם לא הבן בלתי אבי לבדו: 37. וכימי נח כן יהיה גם בואו של בן האדם: 38. כי כאשר לפני ימי המבול היו אכלים ושתים נשאים נשים ונתנים נשים לאנשים עד היום אשר בא נח אליהם: 39. ולא ידעו עד בוא המבול וימח את כלם כן יהיה גם בואו של בן האדם: 40. אז יהיו שנים בשדה ויאסף אחד והאחד יעזב: 41. שנים טוחנות ברחים ומאסף אחת נאחת תעזב: 42. לכן שקדו כי אינכם יודעים באיזו שעה יבא אנשים: 43. ואת זאת דעו אשר לוינו בעל הבית באיזו אשמויה יבא הגנב כי יעשה שקד ולא הגים לחתור את ביתו: 44. לכן היו נכונים גם אתם כי בשעה אשר לא תדמו יבוא בן האדם: 45. מי הוא אפוא העבד הנאמן והנבון אשר הפקידו אדניו על עבדיו לתת להם את אכלם בעתו: 46. אשרי העבד אשר יבוא אדניו וימצאاهו עשה כן: 47. אמן אמר אני לכם כי יפקידו על כל אדם אשר לו: 48. ואם יאמר העבד הרע בלבו מאחר אדני לבוא: 49. והקה את בחביו ואכל ושתה עס הסובאים: 50. בוא יבוא אדני העבד שהוא ביום לא יצפה ובשעה לא ידע: 51. וישפך אתו וישים את חלקו עסיהנפים שם תהיה היללה וחלק השנים:

מרקוס 13: 24 – 32

24. והיה בימים ההם אחרי הצרה ההיא תחשף השמש והירח לא יגיע אורו: 25. והפוכים יפלו מן השמים וחילי השמים יתמוטטו: 26. ואז יראו את בן האדם בא בעננים בגבורה רבה ובכבוד: 27. ואז ישלח את מלאכיו ויקבצו את בתי ירושלים מארבע הרוחות מקצה הארץ עד קצה השמים: 28. ומתאנה למדו את המשל הזה כי קרוב הקיץ: 29. כן גם אתם בראותכם כי יהיו אלה דעו כי קרוב הוא בפסח: 30. אמן אמר אני לכם לא יעבר הדור הזה עד אשר יהיו כל אלה: 31. השמים והארץ יעברו ודברי לא יעברו: 32. אך עת בוא היום שהוא והשעה היא אין איש יודע גם לא מלאכי השמים גם לא הבן מבלעדי האב:

לוקס 21: 25 – 35

25. והיו אות בשמש ובירח ובפוכים ועל הארץ מצוקה לגוים ומבוכה מהמנת הים ומשבריו: 26. וימוגו בני האדם מאימה ומתחצת הבאות על כל הארץ כי חילי השמים יתמוטטו: 27. ואז יראו את בן האדם בא בענן בגבורה ובכבוד רב: 28. וקהל הדברים האלה לבוא התעוררו וישאו ראשיכם כי יקרה גאלתכם: 29. וידבר אליהם במשל לאמר ראו את התאנה ואת כל העצים: 30. כי יתראו אתם מוציאים את פרחם הלא ידעתם כי קרוב הקיץ: 31. כן גם אתם בהיות אלה לנגדכם דעו כי קרובה מלכות האלהים: 32. אמן אמר אני לכם לא יעבר הדור הזה עד כי יהיו כל אלה: 33. השמים והארץ יעברו ודברי לא יעברו: 34. רק השמרו לכם פן יכבד לבבכם במשמה ויבשרו ויבדאגות המהיה וכן עליכם היום שהוא פתאם: 35. כי כמו פח יבוא על כל הישבים על לפני כל הארץ:

40. קריאה לחתונת בן המלך

מתי 22: 1 – 14

1. ויסף ישוע דבר אליהם במשל ויען ויאמר: 2. דומה מלכות השמים למלך בשער נדם אשר עשה חתונה לבנו: 3. וישלח את עבדיו לקרא הקרואים אליהם חתונה ולא אבו לבוא: 4. ויסף שלח עבדים אחרים לאמר אמרו אליהם קרואים הנה ערכתי את סעודתי שונרי ומריאי טבוחים והפל מוכן באו אליהם חתונה: 5. והם לא רצו להם לזאת וילכו להם זה אל שדהו וזה אל מסחרו: 6. והנשאים תפשו את עבדיו ויתעללו בהם ויהרגו: 7. ויקצף המלך וישלח צבאותיו ויאבד את המרצחים ההם ואת עירם שרף באש: 8. אז אמר אלי עבדיו הן חתונה מוכנה והקרואים לא היו ראויים לה: 9. לכן לכו נא לראשי הדרכים וימלאו את המצאון קראו אליהם חתונה: 10. ויצאו העבדים ההם אל הדרכים ויאספו את כל אשר מצאו גם כרעים גם טובים וימלאו בית חתונה מסבים: 11. והיה בבוא המלך לראות את המסבים וירא בהם איש אשר איננו לבוש בגדי חתונה: 12. ויאמר אליו רעי איך באת הנה ואין עליך בגדי חתונה ויאלם: 13. ויאמר המלך למשרתים אסרו ידיו ורגליו ונשאתם והשלכתם אותו אל החשף החיצון שם תהיה היללה וחלק השנים: 14. כי רבים הם הקרואים ומעטים הנבחרים:

41. משל התאנה

מתי 24: 32 – 35

32. וּמִן־הַתְּאֵנָה לָמְדוּ אֶת־הַמָּשָׁל הַזֶּה כְּאִשֶּׁר יִרְטֹב עֵנָפָה וּפְרָחוּ עָלֶיהָ וְדַעְתֶּם כִּי קָרוֹב הַקָּיִץ: 33. כֵּן גַּם־אַתֶּם בְּרֵאוּתְכֶם אֶת־כָּל־אֵלֶּה דַעוּ כִּי־קָרוֹב הוּא בְּפִתְחָ: 34. אֲמֵן אִמְרֵי אֲנִי לָכֶם כִּי לֹא יַעֲבֹר הַדּוֹר הַזֶּה עַד אֲשֶׁר־יִהְיוּ כָל־אֵלֶּה: 35. הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ יַעֲבֹרוּ וְדִכְרִי לֹא יַעֲבֹרוּ:

מרקוס 13: 24 – 32

24. וְהָיָה בַּיָּמִים הָהֵם אֲחֵרֵי הַצָּרָה הַהִיא תִּחְשַׁד הַשָּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ לֹא־יָגִיעַ אִורוֹ: 25. וְהַכּוֹכָבִים יִפְּלוּ מִן־הַשָּׁמַיִם וְתִלְי הַשָּׁמַיִם יִתְמוּטְטוּ: 26. וְאֵז יֵרָאוּ אֶת־כָּוֶן־הָאָדָם בָּא בַעֲנָנִים בְּגִבּוֹרָה רַבָּה וּבִכְבוֹד: 27. וְאֵז יִשְׁלַח אֶת־מַלְאָכָיו וַיִּקְבְּצוּ אֶת־בְּחִירָיו מֵאֲרָבֶּעַ הָרֵחוֹת מִקְצֵה הָאָרֶץ עַד־קְצֵה הַשָּׁמַיִם: 28. וּמִן־הַתְּאֵנָה לָמְדוּ־נָא אֶת־מָשָׁל הַדִּכְבֵּר כִּשִּׁירְטֹב עֵנָפָה וּפְרָחַ עָלֶה וְדַעְתֶּם כִּי קָרוֹב הַקָּיִץ: 29. כֵּן גַּם־אַתֶּם בְּרֵאוּתְכֶם כִּי־יִהְיוּ אֵלֶּה דַעוּ כִּי־קָרוֹב הוּא בְּפִתְחָ: 30. אֲמֵן אִמְרֵי אֲנִי לָכֶם לֹא יַעֲבֹר הַדּוֹר הַזֶּה עַד אֲשֶׁר־יִהְיוּ כָל־אֵלֶּה: 31. הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ יַעֲבֹרוּ וְדִכְרִי לֹא יַעֲבֹרוּ: 32. אֲךָ עֲתִיבֹא הַיּוֹם הַהוּא וְהַשָּׁעָה הַהִיא אִין אִישׁ יוֹדַע גַּם־לֹא מִלְאָכֵי הַשָּׁמַיִם גַּם־לֹא הֵבֶן מִבְּלַעֲדֵי הָאֵב:

לוקס 21: 30 – 38

30. כִּי־תֵרָאוּ אֹתָם מוֹצִיאִים אֶת־פָּרְחָם הֵלֹא יִדַּעְתֶּם כִּי קָרֹב הַקָּיִץ: 31. כֵּן גַּם־אַתֶּם בִּהְיוֹת אֵלֶּה לִנְגָדְכֶם דַּעוּ כִּי קָרוֹב מַלְכוּת הָאֱלֹהִים: 32. אֲמֵן אִמְרֵי אֲנִי לָכֶם לֹא יַעֲבֹר הַדּוֹר הַזֶּה עַד כִּי־יִהְיוּ כָל־אֵלֶּה: 33. הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ יַעֲבֹרוּ וְדִכְרִי לֹא יַעֲבֹרוּ: 34. רַק הַשָּׁמַיִם לָכֶם פֶּרִי־כִבֶּד לְבַבְכֶם בְּמִשְׁתָּה וּבִשְׁכָּרוֹן וּבִדְאֻגוֹת הַמַּחֲזָה וּבְאֵלֵיכֶם הַיּוֹם הַהוּא פִּתְאֹם: 35. כִּי כְמוֹ־פֶתַח יָבוֹא עַל כָּל־הַיֹּשְׁבִים עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ: 36. לָכֵן שְׁקִדּוּ בְּכָל־עֵת וְהִתְפַּלְלוּ לְמַעַן תַּעֲצֹרִיכֶם לְהַמְלִיט מִכָּל־אֵלֶּה הַעֲתִידוֹת לְבֹא וְהִתְצַבְתֶּם לִפְנֵי כָוֶן־הָאָדָם: 37. וַיְהִי מִלְמַד יוֹמָם בַּמִּקְדָּשׁ וּבִלְלִילָה יֵצֵא אֶל־הַתֵּהָר הוּא הַר הַצִּיּוֹנִים לֵלֹן: 38. וְכָל־הָעָם הַשֹּׁכֵימוּ לְבֹא אֵלָיו בַּמִּקְדָּשׁ לִשְׁמַע אוֹתוֹ:

42. משל העלמות

מתי 25: 1 – 13

1. אֵז תְּדַמֶּה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לַעֲשֵׂר עֲלָמוֹת אֲשֶׁר לָקְחוּ אֶת־גִּירוֹתֵיהֶן וַתִּצָּאֵנָה לִקְרֹאת הַחֲתָן: 2. חָמֵשׁ מִהֶן חָכְמוֹת וְחָמֵשׁ כְּסִילוֹת: 3. וַתִּשְׁתַּחֲזֶה הַכְּסִילוֹת אֶת־הַגִּירוֹת וְלֹא־לָקְחוּ עִמָּהֶן שֵׁמֶן: 4. וְהַחֲכָמוֹת לָקְחוּ שֵׁמֶן בְּכֻלֵּיהֶן וְאֵת גִּירוֹתֵיהֶן: 5. וְכַאֲשֶׁר אֶסְתַּר הַחֲתָן לְבֹא וַתִּגְמַחֲנָה כָּלֵן וַתִּרְדְּמֶנָּה: 6. וַיְהִי בַחֲצוֹת הַלַּיְלָה וַיִּשְׁמַע קוֹל תְּרוּעָה הִנֵּה הַחֲתָן צָאִינָה לִקְרֹאתוֹ: 7. אֵז הִתְעוֹרְרוּ כָל־הַעֲלָמוֹת הָהֵן וַתִּשְׁתַּחֲזֶה אֶת־גִּירוֹתֵיהֶן: 8. וַתֹּאמַרְנָה הַכְּסִילוֹת אֶל־הַחֲכָמוֹת תִּנָּה לָנוּ מִשְׁמֶנְכֶן כִּי יִכְבּוּ גִירוֹתֵינוּ: 9. תַּעֲנִינָה הַחֲכָמוֹת לֵאמֹר לֹא כֵן פֶּרִי־לֹא יִסְפִּיק לָנוּ וְלָכֵן כִּי אִם־לִכְנָה אֶל־הַמוֹכְרִים וּקְנִינָה לָכֵן: 10. וַיְהִי הִנֵּה הַזֵּכוֹת לָקְחוּ וַתִּסְתַּחֲזֶה בָּא וַתִּבָּאֵנָה הַנְּכֻנוֹת עִמּוֹ אֶל־הַחֲתָנָה וַתִּסְגֹּר הַדֶּלֶת: 11. וְאַחֵר בָּאוּ גַם־יֵתֶר הַעֲלָמוֹת וַתֹּאמַרְנָה אֲדֹנֵינוּ אֲדֹנֵינוּ פִּתַּח־לָנוּ: 12. וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֲמֵן אִמְרֵי אֲנִי לָכֵן לֹא יִדַּעְתִּי אֹתְכֶן: 13. לָכֵן שְׁקִדּוּ כִּי אֵינְכֶם יוֹדְעִים אֶת־הַיּוֹם וְאֶת־הַשָּׁעָה (אֲשֶׁר יָבֹא בָּהּ כָוֶן־הָאָדָם)

43. משל משפט כל העמים

מתי 25: 31 – 46

31. וְהָיָה כִּי יָבוֹא כָוֶן־הָאָדָם בְּכִבּוֹדוֹ וְכָל־הַמַּלְאָכִים הַקְּדוֹשִׁים עִמּוֹ וַיֵּשֶׁב עַל־כִּסֵּא כְבוֹדוֹ: 32. וְנֶאֱסַפוּ לִפְנָיו כָּל־הַגּוֹיִם וְהַפְּרִיד בֵּינֵיהֶם כְּאִשֶּׁר יַפְרִיד הָרֹעָה בֵּין הַכֹּבְשִׁים וּבֵין הָעֵתוּדִים: 33. וְהַצִּיב אֶת־הַכֹּבְשִׁים לִימִינוֹ וְאֵת הָעֵתוּדִים לְשִׁמְאֹלוֹ: 34. אֵז יֹאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־הַנְּצָבִים לִימִינוֹ בָּאוּ בְּרוּכֵי אֲבִי וּרְשׁוֹ אֶת־הַמַּלְכוּת הַמּוֹכֵנָה לָכֶם לְמִן־הַנֶּסֶד הָעוֹלָם: 35. כִּי רָעַב הָיִיתִי וַתַּאֲכִילֵנִי צָמָא הָיִיתִי וַתַּשְׁקוּנִי אֲרֹם הָיִיתִי וַתַּאֲסֹפוּנִי: 36. עָרוֹם וַתְּכַסּוּנִי חוֹלָה וַתְּבַקְרוּנִי בְּמִשְׁמֶר הָיִיתִי וַתִּבְּאוּ אֵלָי: 37. וַעֲנּוּ הַצַּדִּיקִים וַאֲמָרוּ אֲדֹנֵינוּ מִתִּי רָאִינוּךָ רָעַב וַנִּכְלֶלְךָ אוֹ צָמָא וַנִּשְׁקֶה אוֹתְךָ: 38. וּמִתִּי רָאִינוּךָ אֲרֹם וַנֹּאסֶף אוֹ עָרֹם וַנִּכְסֶּ: 39. וּמִתִּי רָאִינוּךָ חוֹלָה אוֹ בְּמִשְׁמֶר וַנִּבָּא אֵלֶיךָ: 40. וְהַמֶּלֶךְ יַעֲנֶה וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אֲמֵן אִמְרֵי אֲנִי לָכֶם מִה־שָּׁעַשְׁתֶּם לְאֶחָד מֵאֵחֵי הַצַּעֲרִים הָאֵלֶּה לִי עֲשִׂיתֶם: 41. וְאֵז יֹאמֶר גַּם אֶל־הַנְּצָבִים לְשִׁמְאֹלוֹ לָכוּ מַעֲלֵי אֲרוּרִים אֶל־אֵשׁ עוֹלָם הַמּוֹכֵנָה לְשָׁטָן וּלְמַלְאָכָיו: 42. כִּי רָעַב הָיִיתִי וְלֹא הִאֲכַלְתֶּם אוֹתִי צָמָא הָיִיתִי וְלֹא הִשְׁקִיתֶם אוֹתִי: 43. אֲרֹם הָיִיתִי וְלֹא אָסַפְתֶּם אוֹתִי עָרוֹם וְלֹא כִסִּיתֶם אוֹתִי חוֹלָה וּבְמִשְׁמֶר וְלֹא בִקְרַתֶּם אוֹתִי: 44. וַעֲנּוּ גַם־הֵם וַאֲמָרוּ אֲדֹנֵינוּ מִתִּי רָאִינוּךָ רָעַב אוֹ צָמָא אוֹ אֲרֹם אוֹ עָרוֹם אוֹ חוֹלָה אוֹ בְּמִשְׁמֶר וְלֹא שָׂרְתָנוּךָ: 45. אֵז יַעֲנֶה אֹתָם לֵאמֹר אֲמֵן אִמְרֵי אֲנִי לָכֶם מִה־שָּׁעַלְתֶּם לְאֶחָד מִן־הַצַּעֲרִים הָאֵלֶּה גַם־לִי לֹא עֲשִׂיתֶם: 46. וְהִלְכוּ אֵלֶּה לְמַעַצְבַּת עוֹלָם וְהַצַּדִּיקִים לְחַיֵּי עוֹלָם: